

„Agon, my sme kapacity.“

„Áno Via, my sme veľké kapacity.“

Via je macher. Čistý macher. Často sme spolu sedávali a počúvali džavot vrabcov. A Via vždy poznamenal.

„Agon, my sme kapacity.“

„Áno Via, my sme veľké kapacity.“

„Aáá, Agon, tie vrabce práve tvoria džavotavú symfóniu. Prečo aj my netvoríme džavotavé symfónie?“

„Už sme príliš ďaleko. Aj my sme tvorili džavotavé symfónie. Ale už sme ďaleko, príliš ďaleko.“

Oveľa ďalej ako tieto udžavotané vrabce, pomyslel som si. Opäť som sa smutne započúval do ich džavotu. Už síce nemáme sedem, ale ani zďaleka nemáme sedemdesiat sedem.

„Ale – hmm – Agon – netvoríme síce symfónie, ale – ale – ale – aj tak sme kapacity, že Agon?“

„Áno Via, my sme veľké kapacity.“

Via je macher. Pri ňom mám pocit rovnováhy.

Ramená váh sú vyrovnané a úplne nehybné.

Postavili sme s Viaom dom. Celý dom, na záchode je okienko. A často k nám chodí niekto na návštevu. Potom sedíme v izbe – aj v izbe je okienko. Počúvame hudbu a popíjame. Biele víno alebo červené víno. A občas aj biele víno, aj červené víno. Ale nikdy nie ani biele víno ani červené víno. Buď biele víno, buď červené víno, alebo aj aj. A k tomu chlebíčky. A tí, ktorí k nám prídu na návštevu, vždy vravia, že sa u nás dobre cítia. A potom mnohí z nich nikdy viac neprídu. Nevadí...

Čo ma po nich. Hlavná vec, že ja mám Viaa a Via má mňa. To je dôležité. To je podstatné. A nikto na tom nič nezmení. Ani riaditeľ zemegule. Nikto.

Pri dome máme záhradku. Pestujeme v nej lipy. Ešte sú maličké, iba po pás, ale raz budú veľké. Veľmi veľké a veľmi krásne. Lipy sú veľmi krásne. Potom prídu milenci. Aj oni budú krásni. Budú sedieť pod lipami – a lipy budú šumieť. A bude symfónia. Aj bez vrabcov.

Via má lipy veľmi rád. Aj keď ešte nešumia, ale veď raz budú. Via sa o lipy veľmi vzorne stará. Dokonca – keď neprší – tak im nosí aj piť. A keď neprší a lipy nie sú smädné, tak im Via rozpráva. O tom, že keď budú veľké, budú šumieť. Potom

spravidla príde za mnou a pýta sa. „Čo bude, keď my budeme veľkí?“ A vzápätí si aj sám odpovedá. „Budeme sa holiť, alebo budeme mať brady, že Agon.“

Ináč bola úplná pohoda. Často sme chodili k rieke. Kráčali sme proti prúdu, počúvali sme žblnkot vody a pozorovali vyhadzujúce sa ryby. Na chvíľu sme uvideli aj krokodíla, ale krok za krokom nám zmizol v diali.

Bola pohoda. Vo všetkom sme si rozumeli. Navštevovali sme vernisáže a čítali sme poéziu. Potom sme sa rozprávali. Ale už nie iba o bielom víne alebo o červenom víne. Via často nadhadzoval otázky, ktoré ma prekvapovali.

„Agon, kto je nebo?“

„Agon, kedy je nebo?“

Moje odpovede nevedeli byť odpoveďami, boli skôr otázkami pre Viaa. Rozprávali sme sa o týchto veciach v rámci svojho vtedajšieho poznania. Hľadali sme alternatívy, druhou sme vyvracali prvú, treťou druhú, a tak ďalej. A keď sa mi s úľavou zdalo, že sa mi konečne podarilo vcelku úspešne vysomáriť z danej problematiky, Via ma vždy zložil ďalšou otázkou. Iba sa na mňa pozeral – a zrazu sa spýtal. „A čo potom?“ A keď som opäť voľnejšie začal dýchať,

jednoducho nasledovalo. „No dobre. A čo potom?“ A tak ma Via pomaly ale isto privádzal k rozmyšľaniu, k rozumovému konaniu, ktoré malo čoskoro nahradiť našu bezstarostnosť.

„VIA, čaká nás CESTA.“

Zatúžili sme po ceste. Dom sme vymenili za kabriolet. Zadné sedadlá sme vyhodili, priestor sme vystlali spacími vakmi. Dali sme tam prenosný varič a maličkú chladničku. Potom som ja naštartoval a Via zaradil rýchlosť. Určili sme si smer – od líp k rieke. Cesta s Viaom začala.

Potom sme len šli. Ja som mágal pedále, Via krútil volantom. Úplne rovnako. Každých sedemdesiat sedem kilometrov sme sa striedali. Tiež úplne rovnako. Spávali sme v kabriolete. Keď pršalo – so zatiahnutou strechou, keď nepršalo – tak s otvorenou strechou. To v noci. Cez deň – keď nepršalo – so zatiahnutou strechou. A keď pršalo, tiež so zatiahnutou strechou. Stále sme boli zatiahnutí – asi moc svietilo slnko. Ale cez deň sme vlastne nespávali. Alebo sme spávali so zatiahnutou strechou. Ale niekde v lese. Na dosah kabrioletu. Na machu a lístí. Ale hrýzli nás komáre a všelijaké iné potvory. Tak sme zase začali spať v kabriolete. So zatiahnutou strechou. Ale nie v lese. To asi zasa svietilo moc slnko. Nakoniec

sme predali rezervné koleso a spávali sme so zatiahnutou strechou. Na dosah kabrioletu. Na machu a lístí. Ale nehrýzli nás komáre a všelijaké iné potvory. Mali sme totiž okolo seba zatiahnutú sieť proti moskytom. Kúpili sme ju za prachy utržené za predanú rezervu.

Žili sme si výborne. Chytali sme ryby, pili sme víno. Stále sme pili víno. Na raňajky, na obed, aj večer. Zarábali sme naň predajom ulovených rýb. Niekedy aj výmenou.

Stále sme chodili kabrioletom, spávali sme pod moskytiérou. Jediný problém bol zabiť na benzín. V deň keď došiel, robili sme na pumpe. Via fúkal kolesá, ja som umýval sklá. Každých sedemdesiat sedem minút sme sa striedali. Úplne rovnako. K večeru sme už mali balík, za ktorý sme naplnili nádrž. A zase sme cestovali.

Lovili sme ryby, spoznávali sme, učili sme sa odpútať. Stratili sme domov, lebo sme ho nechceli mať, stratili sme systém, lebo sme ho nechceli mať, stratili sme starosti, lebo sme ich nechceli mať. Získali sme slobodu a čas, lebo sme ich potrebovali. Súrne. Lebo sme chceli rozjímať, zamýšľať sa, prečo, ako, načo, kam, čo bude keď nebudeme, čo je keď sme.

Skúmali sme sami seba, pozorovali sme. Raz sme tri a štvrt' dňa pozorovali mravenisko. Nič sme nejedli ani nepili. Iba víno. V noci sme si svietili sviecou. Boli sme uchvátení, bolo to úžasné.

Potom sme zase pokračovali. Za jazdy sme moc nedrístali. Jedine vtedy sme skutočne nemali čas. Ja som musel mágať pedále, Via zase krútiť volantom. Via je čistý macher. A každých sedemdesiat sedem kilometrov samozrejme naopak. Ale potom sme zastali, lovili sme, pili víno. Potom sme buď zasa pokračovali, alebo spali. Občas sme zastali v malých mestečkách, predali sme ryby, dokúpili víno a chlieb. Zistili sme, aký je mesiac, prípadne deň. Ale zabudli sme, aký to bol rok. Ale viem, že nám narástli brady.

Už sme neboli malí frkani. Ale na tom nezáleží. Ani vtedy nám na tom nezáležalo. Záležalo nám len na kabriolette a na čase. Ani na počasí nám nezáležalo. Akurát sme podľa neho zaťahovali alebo odťahovali strechu. A ešte sme podľa počasia mali úlovky. Zlé, alebo dobré. A podľa úlovkov víno a chlieb. Tie boli dobré vždy. Ale aj pri zlých úlovkoch sme mali na to víno a chlieb. Čiže na tom nám vôbec nezáležalo. Fakt na ničom. Iba trošku na kabriolette a na čase.

Po roku sme sa oholili. Opäť sme boli mladí. Boli sme na kraji púšte. Bol spln. V žiare mesiaca sme na zemi uvideli niečo sa trblietať. Zdvihol som to – bola to maličká zlatá trubka. Odložil som ju do kufra kabrioletu. A bola rovnováha.

Ramená váh stále zostávajú v pokoji.

Kolesá sa zavrtali do piesku. Cítili sme akúsi slávnostnú chvíľu. Ideme ťať do živého. Boli sme tam iba my dvaja, kabriolet a piesok. Veľa piesku. Veľmi veľa. Viacej ako kabrioletov. Ale bolo tu konečne to, na čo sme dlhú dobu zbierali odvahu a skúsenosti. Boli sme pripravení na rozmýšľanie a poznávanie. Usmievali sme sa a spod kolies kabrioletu vyfrkovali mračná piesku.

„Agon, my sme capacity.“

„Áno Via, my sme veľké capacity.“

Ubehlo sedemdesiat sedem kilometrov a vymenili sme sa za volantom. Bola pohoda. Stále bola pohoda. A stále sme šli ďalej. V kabriolette sme nespávali. Spacie vaky z priestoru za sedadlami sme strčili pod nohy a za chrbtom nám hrkotalo množstvo vína a málo chleba. Tým sme sa zásobili ešte pred púšťou. Víno sme pili

stále, mali sme dosť kalórií. Aspoň sme nemuseli jesť veľa chleba. Veď o to nejde. Ide iba o víno, o rozhovory, o myšlienky, úvahy, závery. A nám ešte aj o kabriolet. A hlavne teraz, veď bez neho by sme zahynuli. Možno. Umreli.

Po prvej noci sme si zvykli spávať už navečer, keď ešte nebola zima. Spali sme v spacákoch vedľa kabrioletu. Zobúdzali sme sa pravidelne už pred polnocou. To už od zimy.

A za tmy sme pokračovali. Piesok lietal spod kolies, ale my sme ho nevideli. Iba cítili a počuli. Ako veľmi príjemný šum, ktorý krásne podfarboval už i tak nádhernú atmosféru. A očami sme videli iba kužeľ svetla. Prudko ohraničený bezfarebnou tmou.

A keď sa rozvidnelo, videli sme tisíc kužeľov, ktoré splynuli do obrovského farebného priestoru, ktorý z piatich strán nemal konca, a zo šiestej – zo zeme – len piesok. Boli sme doma. Doma v priestore.

Každých sedemdesiat sedem minút sme začali rozhovor, ktorý trval sedemdesiat sedem sekúnd. To v kabriolete. Ale občas sme zastali, sedeli a každých sedemdesiat sedem sekúnd sme viedli dialógy trvajúce sedemdesiat sedem minút. Až kým sme nezaspali.

„Agon, my sme kapacity.“

„Áno Via, my sme veľké kapacity.“

„Agon, prečo sme tu sami?“

„Via, my nie sme sami. Všetci sú tu s nami. Ja viem, že ich nevidíš. Ani ja ich nevidím. Asi sme si už pokazili oči. Musíme si ich opraviť. Odteraz budeme chodiť v kabriolete so zažmúrenými očami.“

„Áno Agon, budeme chodiť so zažmúrenými očami. Budeme mať zdravé oči a nebudeme sami. Agon, ja ich tiež všetkých cítim. Nemôžeme ich ani pohladať, ani pobožkať. Ale sú tu. S nami. Agon, oni sú tiež veľké kapacity.“

Via, klapky na oči!“

Zasa sme šli. So zažmúrenými očami. Otvárali sme ich až za tmy. Aby sme videli na víno.

Púšť bola rovná. Aj naše myšlienky? Rovné a priame? Nemali sa kde pokriviť? Stále bola rovnováha.

„Na čo myslíš?“

„Spomínam. Agon, pamätáš? Koľko sme mali rokov? Agon, teraz som úplne šťastný, ale vtedy som bol šťastnejší. Mám strach. Veď neskôr budem stále úplne šťastný — a v porovnaní s minulosťou smutný a nešťastný.“

„Via, aj smútok je šťastie, aj nešťastie je šťastie.“

Vtedy sme boli trošku menší, nezarastali sme a mali sme prázdne hlavy. Mali sme priestor na úplne šťastie, na úplnú pohodu, na všetko. Ale to sme boli malí. To sme nevedeli klamať, brať, podviesť. A teraz podvádzame sami seba. Ale nikdy nie seba navzájom. Sme úplne šťastní, ale pritom nešťastnejší ako vtedy, keď sme boli tiež úplne šťastní. Via, my klameme.“
„Nie. Neklameme. Agon, my sme už asi iba starší. Daj si víno. Sme starší, ale neklameme. Starší! Ale neklameme!“

A black and white photograph of a lunar surface, showing a series of footprints leading across the terrain. The word "VERITAS" is overlaid in large, white, sans-serif capital letters across the center of the image. The background is a dark, textured surface with various craters and rocks.

VERITAS